

tærvæsen, og der er ingen anden Sag, hvor Provisoriet grellere er kommet frem end netop ved denne. Dette Ministerium, den højtærede Krigsminister har gjort sig det til Opgave mod Folketilsyn, mod den almindelige Valgret at ordne Forsvarssagen her i Landet. Strafs, da vi fik Provisoriet i 1885, begyndte den højtærede Krigsminister at tage Penge af Kassen — paa forventet Tillægsbevilling, tror jeg, det hed den Gang — til at udarbejde Planer til Kjøbenhavns Befæstning. Siden har han rask væk taget Penge af Kassen til at bygge Kjøbenhavns Befæstning. I de senere Aar kom han med et Forslag til Middelgrundsfortet, og da det ikke vilde gaa igennem som særlig Lov, satte han det uden videre ind paa en provisorisk Finanslov og byggede Middelgrundsfortet. Og nu kommer Krigsministeren og siger, at nu er han færdig med det hele, at det er en god Fæstning, og at den er, som den skal være; den Tale, som Krigsministeren holdt under Finanslovens 1ste Behandling, er jo cærede Medlemmer i frisk Minde. Det, den højtærede Krigsminister nu vil have ført igennem her, er i Grunden, at han vil have sat Kronen paa Bærket. Nu har han det faste Værn i Orden, og nu vil han have det saakaldte levende Værn i Stand, og naar det er færdigt, kan han trostigt lægge sig til Hvile og sige: Jeg har udrettet en stor Opgave her i dette Land; ganske vist er det væsentligst flet mod den almindelige Valgret, men det er ført igennem. Og nu kommer han her og bejler til Folketinget og ønsker Folketingets Medvirken til at faa Kronen sat paa Bærket. Det kunne vi ikke have med at gøre. Det er en af Grundene. Men det synes mig, at der er flere Grunde, der tale for resolut at nægte Forslagets Overgang til 2den Behandling; ogsaa økonomiske Grunde synes mig at tale derfor. Nu er Stillingen saaledes, at Kassen er tom. De Tider ere forbi, da Officererne kunne rejse Landet rundt og tale for Kjøbenhavns Befæstning og sige: Vi have Penge nok, de ligge i Kassen og raadne op til ingen Nytte, lad os høre saa begyndt. De Tider ere forlængt forbi. Den Gang sagde Officererne, at vi havde saa mange Penge, at vi ikke alene kunde befæste, men at vi endda havde Penge nok til civile, økonomiske Foranstaltninger. Ja, det er en rar Forklaring. Nu, da Kassen er tom, staa vi med store Forbringinger til civile Foranstaltninger, men have ingen Penge. Den højtærede Indenrigsminister har forelagt et Jærnbaneforslag her i dette Ting, som vil kræve ca. 40 Millioner, naar vi tage Ekspropriationsudgifterne med, og der er mange andre Forslag, som kræve

betydelige Udgifter; store Byggeforetagender baade her i Kjøbenhavn og andet Steds forestaa og kræve betydelige Udgifter af os. Andre Lovforslag, delvis organisatoriske Love, kræve store Udgifter af os; f. Eks. vort Landsbvæsen skulde vi en Gang have ordnet, og vort Skolevæsen skulde vi vel ogsaa en Gang have i Orden. Den store Sag, der blev talt saa meget om i Fjor, Retsreformen, vil ogsaa kræve meget betydelige Udgifter. Og nu kommer saa dette Ministerium, den højtærede Krigsminister og ogsaa den højtærede Marineminister, og forlanges ca. 1 Million Kroner aarlig mere i Udgift. Det kan da ikke være Meningen, at Folketinget kan endog blot tænke paa at gaa ind paa en saadan Fordring. Derfor mener jeg, at der er god Grund til straks at sige: Nej, det kunne vi ikke have med at gøre, og det ville vi ikke have med at gøre. Og i det hele taget en Ordning af disse Forhold kan jeg ikke tænke mig kan finde Sted med et saadant Ministerium som dette, der har brudt Grundloven og paa Trods har gennemført alle disse Foranstaltninger. Jeg ved nok, at en Gang vil den Tid jo komme, da vi ogsaa skulle have vort Forsvar ordnet, og da vil Venstre komme til at sige rent ud af Højen, hvad dets Krav er, men det maa ske under en grundlovstro Regering. Da vil Venstres Krav selvfølgelig være Nedsættelse, betydelig Nedsættelse af de militære Udgifter, saaledes som Venstre allerede først i Halvfjerdsene anbefalede det, da det fremkom med sit Program, hvort det hedder: „Ved en Revision af Forsvarslovene maa det iagttages, at de nuværende betydelige Byrder nedsættes.“ Den Tid vil komme, da vi skulle have vore militære Love, vort Militærvæsen revideret, og da Venstre maa fremkomme med sine Fordringer i den Henseende, og jeg vil da haabe, at Venstre ikke alene maa fremsætte disse, men holde fast ved dem, saa at vi naa frem til en virkelig Nedsættelse og ikke høre os ad som i 1880, da man gik bort fra sit Program og gik til betydelig forøgede Udgifter tværtimod Programmet. Endelig mener jeg ogsaa, der er en tredje Grund, som taler højt til os om, at det retteste er at nægte dette Forslag Overgang til 2den Behandling, og det er Klarheden. Er der noget, vi maa sørge for herfra, saa er det, at vi stille os paa klare Standpunkter, saa at ingen hverten til den ene eller til den anden Side kan tage fejl af, hvad vi ville. Gaa vi i Dag eller i Morgen, eller naar det nu sker, hen og vedtage Forslaget ved 1ste Behandling, altsaa lade det gaa videre, saa skuffe vi maaske Højre og indgyde det fælske Forhaabninger.